

Μακαρισμός σε εκείνους που έχουν στην καρδιά

Ω θεία

αγάπη, πού κρατείς τον Χριστό;

Πραγματικά, αρχίζοντας από πολλά και διάφορα έργα και πράξεις, σαν να ξεκινούμε από διαφορετικούς τόπους και από πολλές πόλεις ο καθένας, προσπαθούμε να φθάσουμε σε ένα κοινό κατάλυμα, τη βασιλεία των ουρανών.

Ως πράξεις και οδούς πρέπει να εννοούμε τις πνευματικές αρετές των αφοσιωμένων στον Θεό ανδρών· όσοι άρχισαν να βαδίζουν σ' αυτές οφείλουν να τρέχουν προς μία κατεύθυνση, ώστε από διάφορους χώρους και τόπους να συναχθούν σε μία πόλη, όπως έχει λεχθεί, τη βασιλεία των ουρανών, και να καταξιωθούν να συμβασιλεύουν με τον Χριστό, υπαγόμενοι σ' ένα βασιλέα, τον Θεό Πατέρα.

Ως πόλη εδώ παρακαλώ να εννοήσεις μία και όχι πολλές, την αγία και αχώριστη τριάδα των αρετών, ή καλύτερα την πρώτη από τις τρεις, την οποία λένουν και τελευταία, διότι είναι τέλος των καλών και υπερβάλλει όλες τις άλλες, εννοώ την αγάπη, από την οποία δεν έχει συσταθεί κανένα από τα όντα ούτε πρόκειται να συσταθεί καθ'Ω θεία αγάπη, πού κρατείς τον Χριστό;όλου.

Βέβαια τα ονόματά της είναι πολλά, πολλές οι πράξεις της, περισσότερα τα γνωρίσματα, πολυάριθμα ιδιώματά της είναι θεία, αλλ' η φύση της είναι μία και σε όλους εξίσου εντελώς απόρρητη, τόσο στους αγγέλους όσο και στους ανθρώπους και σε κάθε άλλη κτίση, που ενδεχομένως αγνοούμε.

Είναι ακατάληπτη κατά τον λόγο της, απρόσιτη κατά τη δόξα, ανεξιχνίαστη κατά τα βουλεύματα, αιώνια, αφού είναι έξω από το χρόνο, αθεώρητη, διότι νοείται βέβαια αλλά δεν καταλαμβάνεται. Είναι πολλές οι ομορφιές αυτής της αχειροποίητης και αγίας Σιών, που όποιος άρχισε να τις βλέπει δεν ευχαριστείται πλέον με τις αισθητές θεωρίες, δεν προσκολλάται πλέον στη δόξα αυτού του κόσμου.

Επιτρέψατέ μου λοιπόν απ' την αρχή να συνομιλήσω με αυτήν, να την προσφωνήσω και να της αφιερώσω όσον πόθο έχω.

Μόλις, αγαπητοί μου πατέρες και αδελφοί, θυμήθηκα την ομορφιά της άμεμπτης αγάπης, και αμέσως το φως της βρέθηκε στην καρδιά μου και αιχμαλωτίστηκα από τη γλυκύτητά της, έχασα τις εξωτερικές αισθήσεις, απέσυρα τελείως το νου μου από τα βιωτικά και λησμόνησα τα καθημερινά πράγματα. Αλλά έπειτα, δεν γνωρίζω πως, πέταξε πάλι μακριά από εμένα και με άφησε να θρηνώ την ασθένειά μου.

Ω αγάπη πολυπόθητη, μακάριος είναι όποιος σε ασπάσθηκε, διότι στο εξής δεν θα επιθυμήσει πλέον να ασπασθεί περιπαθώς ομορφιά γήινου πράγματος. **Μακάριος είναι όποιος συσφίχθηκε μαζί σου από θείο έρωτα**· διότι θ' αρνηθεί όλον τον κόσμο και δεν θα μολυνθεί καθόλου πλησιάζοντας οποιονδήποτε άνθρωπο.

Μακάριος είναι όποιος κατεφίλησε τις ομορφιές σου και τις απόλαυσε με άπειρο πόθο, διότι θα αγιασθεί στη ψυχή με το καθαρό ύδωρ και αίμα που στάζει από εσένα.

Μακάριος είναι όποιος σε κατασπάσθηκε, διότι θα υποστεί την καλή αλλοίωση πνευματικά και θα ευφρανθεί ψυχικά, διότι συ είσαι η ανεκκλήτη χαρά. Μακάριος είναι όποιος σε απέκτησε, διότι δεν θα υπολογίσει για τίποτε τους θησαυρούς του κόσμου, διότι είσαι ο πραγματικά ακένωτος πλούτος.

Μακάριος και τρισμακάριος είναι επίσης εκείνος που προσέλαβες. διότι μέσα στη φαινομενική αδοξία θα είναι ενδοξότερος όλων των ενδόξων, τιμιότερος όλων των τιμίων και σεμνότερος. Αξιέπαινος είναι όποιος σε κυνηγά, επαινετώτερος όποιος σε βρήκε, μακαριώτερος όποιος αγαπήθηκε από εσένα, όποιος έγινε δεκτός από εσένα, όποιος διδάχθηκε από εσένα, όποιος κατοίκησε μέσα σ' εσένα, όποιος τράφηκε από σένα με τροφή τον Χριστό τον αθάνατο, τον Χριστό τον Θεό μας.

Ω θεία αγάπη, πού κρατείς τον Χριστό; Πού τον έχεις κρυμμένο; Γιατί πήρες τον Σωτήρα του κόσμου και απομακρύνθηκες από εμάς; Άνοιξε ένα παραθυράκι και σε εμάς τους αναξίους, για να δούμε και εμείς τον παθόντα για χάρη μας Χριστό και να πιστεύσουμε με το έλεός του ότι δεν θ' αποθάνομε πλέον, αφού τον δούμε. Άνοιξέ μας εσύ που έγινες θύρα του στη σαρκική του φανέρωση, που εβίασες τα άφθονα και αβίαστα σπλάγχνα του Δεσπότη μας, για να βαστάσουν τις αμαρτίες και τις ασθένειες όλων, και μη μας απορρίψεις, λέγοντας, «δεν σας γνωρίζω».

Έλα μαζί μας, για να μας γνωρίσεις· διότι σου είμαστε άγνωστοι. Κατοίκησε μέσα μας, ώστε για χάρη σου να έλθει για να επισκεφθεί και εμάς τους ταπεινούς, προϋπαντώμενος από εσένα (αφού εμείς είμαστε τελείως ανάξιοι γι' αυτό), ώστε να παραμείνει ομιλώντας για λίγο με εσένα και να δεχθεί και εμάς τους αμαρτωλούς να προσπέσουμε στα άχραντα πόδια του· να συνομιλήσεις μαζί του για το καλό μας και να πρεσβεύσεις να μας συγχωρηθεί το χρέος των κακών μας, ώστε ν' αξιωθούμε διά σου να δουλεύουμε πάλι σ' αυτόν τον Δεσπότη, να δεχθούμε την πρόνοιά του και να τρεφόμαστε από αυτόν. Διότι το να μη χρωστάει κανείς τίποτε, αλλά να αφανίζεται από την πείνα και τη φτώχεια, σχεδόν προξενεί την ίση τιμωρία και κόλαση.

Είθε να συγχωρηθούμε από εσένα, αγία αγάπη, και διά μέσου σου να φθάσουμε στην απόλαυση των αγαθών του Δεσπότη μας, των οποίων την γλυκύτητα δεν μπορεί κανείς να γευθεί παρά μόνο διά σου. Διότι αυτός που δεν σε αγάπησε όσο πρέπει και δεν αγαπήθηκε από εσένα όπως χρειάζεται, ίσως βέβαια τρέχει, αλλά δεν τερματίζει. Κάθε δρομέας πριν τελειώσει τον δρόμο είναι αβέβαιος.

Όποιος όμως έφθασε σ' εσένα ή καταλήφθηκε από εσένα, είναι οπωσδήποτε βέβαιος, επειδή το τέλος του νόμου είσαι εσύ, εσύ που με περικυκλώνεις, που με

φλογίζεις, που από πόνο καρδιάς, μου ανάβεις άπειρο πόθο του Θεού και των αδελφών και πατέρων μου.

Διότι εσύ είσαι η διδασκάλισσα των προφητών, η συνοδοιπόρος των αποστόλων, η δύναμη των μαρτύρων, η έμπνευση των πατέρων και διδασκάλων, η τελείωση όλων των αγίων· και αυτήν τη στιγμή εσύ είσαι η δική μου προχείριση για την παρούσα διακονία.

Αλλά συγχωρήστε με, αδελφοί, που παρεξέκλινα λίγο από τα πλαίσια της κατηχήσεως του λόγου, πράγμα που προκάλεσε ο πόθος της αγάπης.

Διότι την θυμήθηκα και «ευφράνθηκε η καρδιά μου» και επιδόθηκα σε εξύμνηση των θαυμάτων της. Για τον λόγο αυτόν αξιώνω και από τη δική σας αγάπη να την καταδιώκετε από πίσω με όλη σας τη δύναμη και να τη φθάσετε τρέχοντας με πίστη, και δεν θα διαψευσθούν καθόλου οι ελπίδες σας.

Διότι κάθε φροντίδα και κάθε άσκηση, συνοδευόμενη από πολλούς κόπους, αν δεν απολήγει στην αγάπη με ταπεινό πνεύμα, είναι μάταια και δεν καταλήγει σε τίποτε χρήσιμο.

Διότι δεν υπάρχει καμμία άλλη αρετή ή εκπλήρωση Κυριακής εντολής, με την οποία μπορεί κανείς ν' αναγνωρισθεί ως μαθητής του Χριστού· πραγματικά λέγει, «από αυτό θα γνωρίσουν όλοι ότι είσθε μαθητές μου, εάν αγαπάτε αλλήλους».

Για χάρη της «ο Λόγος έγινε σάρκα και κατοίκησε σ' εμάς», γι' αυτήν, αφού ενανθρώπησε, υπέμεινε εκουσίως όλα τα ζωοποιά πάθη, για να ελευθερώσει από τα δεσμά του άδη το πλάσμα του, τον άνθρωπο, και, αναλαμβάνοντάς τον, να τον οδηγήσει στους ουραμούς. Για χάρη της έτρεξαν οι Απόστολοι εκείνον τον ατέλειωτο δρόμο, σαγήνευσαν όλη την οικουμένη με το αγκίστρι και τη σαγήνη του λόγου, την σήκωσαν από τον βυθό της ειδωλομανίας και την οδήγησαν στο σωτήριο λιμάνι της βασιλείας των ουρανών.

Για χάρη της έχυσαν τα αίματά τους οι μάρτυρες, ώστε να μη χάσουν τον Χριστό. Γι' αυτήν έδωσαν πρόθυμα τη ζωή τους οι θεοφόροι πατέρες μας και διδάσκαλοι της οικουμένης υπέρ της καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας.

Και εμείς οι ευτελείς αναλάβαμε την προστασία σας, των τιμιωτάτων πατέρων και αδελφών μας, ώστε, μιμούμενοι εκείνους κατά δύναμη, να πάθουμε και να υπομείνουμε για σας τα πάντα και να εκτελέσουμε για οικοδομή και ωφέλειά σας τα πάντα, για να σας παρουσιάσομε θύματα τέλεια, ολοκαυτώματα λογικά, στην τράπεζα του Θεού.

Διότι σεις είσθε τα τέκνα του Θεού που μου έδωσε ο Θεός σαν παιδιά, σεις είσθε τα σπλάγχνα μου, τα μάτια μου. Σεις είσθε, για να εκφρασθώ με τους λόγους του Αποστόλου, το καύχημα και η σφραγίδα της διδασκαλίας μου.

Ας φροντίσουμε, αγαπητοί μου αδελφοί εν Χριστώ, όπως με όλα, έτσι και με την αγάπη προς αλλήλους να λατρεύουμε τον Θεό, και εμένα, που με εκλέξατε για να με έχετε στη θέση του πνευματικού σας πατέρα, αν και απέχω πολύ να είμαι άξιος γι' αυτήν, ώστε να χαίρεται ο Θεός για την ομόνοια και τελειώσή σας, να χαίρομαι επίσης και εγώ ο ταπεινός, βλέποντας να επεκτείνεται πάντοτε η προκοπή του κατά Θεόν βίου σας προς το καλύτερο με την πίστη, την αγνεία, το φόβο Θεού, την ευλάβεια, την κατάνυξη και τα δάκρυα, με τα οποία καθαρίζεται ο εσωτερικός άνθρωπος και πλημμυρίζει θείο φως και γίνεται ολόκληρος του αγίου Πνεύματος με συντριμμένη ψυχή και καταβλημένο φρόνημα. Και η δική μου χαρά καθίσταται για σας ευλογία και αύξηση της άφθαρτης και μακάριας ζωής με τη δύναμη του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας, στον οποίο ανήκει η δόξα στους αιώνες. Γένοιτο.

Αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου

Πηγή: xristianos.gr